

BOEK BESPREKING

Prof. Dr. Albin Oppenheim, *Biologisch-orthodontische Therapie und Wirklichkeit*. Urban und Schwarzenberg. Wien 1936. Geb. R.M. 11.50. Gen. R.M. 10.—.

Door een ongelukkige samenloop van omstandigheden is de aankondiging van dit werk van den bekenden Weenschen Orthodontist blijven liggen, terwijl toch kennisname van den inhoud een ieder, die belangstelt in de hoogst belangrijke strijdpunten waarom het hier gaat, warm moet worden aanbevolen.

De bekwame aanhanger van de „school van Angle” zet in dit boek, als vervolg op zijn artikelen „Die Krise in der Orthodontie” uiteen, waarom naar zijn meening van een „biologisch orthodontische therapie” niet mag worden gesproken en dat de intermitterende Angle-apparatuur verre de voorkeur verdient boven de met continue krachten werkende „linguaal apparatuur”.

Hij staat op het o.i. onaanvechtbare standpunt dat er slechts van een „individuele beoordeeling en behandeling sprake behoort te zijn en dat pijnloosheid en het vast blijven zitten der tanden voor ons het enige criterium zijn, dat wij geen ernstige schade berokkenen, waarvan het klinische bewijs gelegen is in pijnlijkheid en loszitten der behandelde elementen.”

In het theoretische eerste gedeelte van \pm 100 bladzijden wordt aan de hand van fraaie histologische preparaten de invloed van druk en trek op been, cement, periodontium en pulpa beschreven, in het tweede practische deel behandelt Oppenheim de orthodontische therapie.

Terecht is hij van meening dat de vraag welke richting het zal winnen, zal afhangen van de medewerking der practici, die door waarheidsgetrouwe berichtgeving en langjarige nauwkeurige beschouwing aan de oplossing van dit vraagstuk zullen moeten medehelpen.

Gelukkig voor die practici, kunnen vele van de overwegingen waartoe Oppenheim komt zonder meer onderschreven worden door alle ervaren orthodontisten, welke richting zij ook mogen aanhangen, zoo bijvoorbeeld dat prophylaxe, orthodontische be-

handeling van het melkgebit en de behandelingsmethoden van Rogers in de allereerste rij van onze therapie behooren te staan.

Of de continueerende krachten zóó schadelijk zijn als Oppenheim meent, zal de toekomst moeten uitwijzen; dat echter de intermitterende krachten het zeker *niet* zijn en bij de behandeling tot volledig succes kunnen voeren is volgens referent door de natuur reeds afdoende aangetoond.

Wanneer wij weten, welken invloed intermitterende krachten hebben, bij de slechte gewoonten, die tot enorme afwijkingen kunnen leiden, zonder dat er van „schade” gesproken kan worden ten opzichte van de gebitselementen, dan is er geen reden waarom omgekeerd, soortgelijke krachten niet — eveneens zonder schade — zouden kunnen worden aangewend om dien invloed weer te niet te doen.

Wanneer Oppenheim de eisch stelt dat vóór de behandeling een „Röntgenstatus” moet uitwijzen in welk stadium de wortelvorming verkeert, met het oog op een eventueel uitstellen dier behandeling, dan geldt dit zoowel voor de labiale als voor de linguale apparatuur. Waarom hij daarnaast de plaat-behandeling niet vermeldt, die dit nadeel niet bezit en in de Weenske kliniek toch ook de laatste jaren zeer veelvuldig wordt toegepast, is niet duidelijk.

Wij vreezen, dat de oorzaak ligt in een wetenschappelijke controversé, die deze, voor de hand liggende, oplossing over het hoofd deed zien.

Dat — ten slotte — alle partijen, bij hunne behandelingen gunstige resultaten kunnen verkrijgen, bewijst dat het voorloopig niet alleen gaat om „the gun”, maar vooral ook om „the man behind the gun”!

NORD.

A. Martin Schwarz, *Lehrgang der Gebiszreglung*. I. Die Kieferbezügliche Untersuchung, R.M. 11.—, 148 blz.; II. Der Kieferbezügliche Befund, R.M. 6.—, 80 blz.; III. Die Schädelbezügliche Untersuchung, IV. Der Schädelbezügliche Befund, R.M. 10.—, 160 blz. Verlag Urban und Schwarzenberg. Berlin und Wien.

De harde werker die Schwarz is, heeft er zich toe gezet de tandheelkundige wereld eindelijk het werk te geven waaraan de Orthodontie de grootste behoefte had, nl. een uitvoerig en logisch opgezette studiegang, die de geweldige vooruitgang der laatste

decennia op dit gebied, in een overzichtelijken vorm zou samenvatten.

De eerste vier deelen zijn thans verschenen, het volgende zal „der entwicklungsbezügliche Befund” behandelen, waarmede de *diagnostiek* zal zijn afgesloten. Daarop zal dan volgen „die Behandlung” en ten slotte: „das Ziehen von Zähnen im Dienste der Gebisregelung”.

Schwarz heeft ontegenzeggelijk door zijn vele oorspronkelijke arbeid en niet minder door de heldere wijze waarop hij zijn gedachten weet neer te leggen de orthodontie reeds zeer aan zich verplicht; als hij dit werk zal hebben voleindigd, zal hij zich in de tandheelkunde een monument hebben gesticht, dat zijn naam nog lang zal doen voortleven.

Sinds van Loon, alweer ruim een kwarteeuw geleden, er op gewezen heeft dat Orthodontie iets anders was, dan het reguleeren van eenige tanden of kiezen, maar dat hier gesproken moest worden van dentofaciale-orthopaedie (Kaakorthopaedie volgens Schwarz), heeft deze een vlucht genomen als wellicht geen ander deel der tandheelkunde; maar daardoor is tevens een verwarring ontstaan, die vele practici huiverig maakt dit terrein te betreden. Toch is er ongetwijfeld geen grooter dienst, die de tandarts den patient kan bewijzen dan juist met succes behandelen en vooral voorkömen van ernstige anomalieën van den stand der tanden, omdat deze niet alleen fnuikend kunnen zijn voor behoud en functie dier tanden, maar vooral ook, omdat een dergelijke afwijking voor het wel en wee van het volwassen individu een rol van de allereerste grootte kan spelen. Wanneer het dus mogelijk is, dat de conscientieuse tandarts hier voor velen uitkomst zou kunnen brengen, ook voor de minder kapitaalkrachtigen, dan is daarmede het zegenrijke arbeidsterrein van den tandarts met een schitterend arbeidsveld uitgebreid.

Typeerend nu voor den vooruitgang op orthodontisch gebied is het feit dat met deze \pm 400 bladzijden het terrein der *diagnostiek* nog niet is afgesloten; over een *apparaat* komt nog geen woord voor, in tegenstelling met vroeger, toen gewoonlijk bij een apparaat wat theorie — en vaak wat hypothesen — werd neergeschreven.

Het is deze *diagnostiek* nu, die voor de toekomst de orthodontie zal beheerschen en gegeven op de wijze waarop Schwarz dit hier doceert, moet het — ook voor den gemiddelden practicus — een genoegen zijn dit te lezen en heeft hij het verwèrkt, dan zal het inzicht komen en daarmede de lust tot toepassing van dat inzicht en dån zal tevens blijken dat in dat geval de uitvoering eenvoudig wordt!

Dit boek te *bespreken* is vrijwel onmogelijk, men zou dan een tijdschrift moeten vullen, men kan het alleen aankondigen.

Maar wij hopen dat het bovenstaande voldoende is om den lezer te doen begrijpen, dat wij van meening zijn, dat dit werk niet alleen in de boekenkast van iederen practicus thuis hoort, maar ook dat hij het behoort gelèzen te hebben om dan te erkennen dat hij — meer of minder ervaren — op dit gebied geworden is: a wiser and a better man!

NORD.

H. P r a k k e n, *Beiträge zum Studium von Genese und plastischem Verschluss der Kieferhöhle-Mundhöhle-Verbindungen unter besonderer Berücksichtigung der Kriegsverletzungen*. N.V. Verenigde Jouster Drukkerijen, Joure, 1937.

Over het ontstaan, maar speciaal over de sluiting van open verbindingen tusschen het antrum en de mondholte is langen tijd betrekkelijk weinig gewerkt; zoowel in de rhinologische als in de tandheelkundige litteratuur vond men hierover minder gegevens dan met het belang van het onderwerp overeenkomt. Sinds enkele jaren is hierin verandering gekomen en men mag dan ook wel zeggen, dat tandarts P r a k k e n zich verdienstelijk heeft gemaakt door als onderwerp, waarop hij onder leiding van Dr. I m m e n k a m p aan de universiteit van Münster den graad van doctor in de tandheekunde verwierf, de studie van de verbindingen tusschen het antrum en den mond te kiezen.

Nadat schr. de historie van onze kennis van het antrum en de anatomie van de kaakholte heeft behandeld, gaat hij in den breede het ontstaan van antrumfistels na, waarbij onder uitvoerige bespreking van ballistische gegeven op dit gebied speciaal aandacht wordt geschonken aan de inwerking van kogels en andere projectielen op de kaakholte en het aangezichtsskelet. Een helaas in deze tijden lezenswaardig overzicht! De volgende hoofdstukken zijn dan gewijd aan de bespreking van de sluiting der antrumfistels. Verschillende hiervoor bekende methoden worden beschreven en beoordeeld, waarna eenige casuïstiek de verhandeling besluit. Een uitvoerige litteratuuropgave — waarbij het verheugend is te kunnen opmerken, dat ook aan Angelsaksische geschriften op dit gebied aandacht is geschonken — verhoogt de bruikbaarheid van het boek, welks technische verzorging eveneens zeer goed is.

Hoewel de schr. in het algemeen zijn stof helder en uitvoerig behandelt, is het ref. niet duidelijk geworden, waarom in de conclusies voor de plastische sluiting der onderste antrumfistels de

voorkeur wordt gegeven aan de methoden volgens Stein (en I m m e n k a m p), nadat op bl. 69 en 70 zeer terecht de nadeelen van deze methode werden beschreven. Op de fraaie teekeningen, door onzen collega zelf vervaardigd, is de sluiting volgens de methode van P i c h l e r onjuist weergegeven: de palatinale lap is beslist veel te klein genomen (fig. 10 en 11). Tenslotte mist ref. eenige nadere bespreking van de, althans in de vredespraktijk, zoo dikwijls voorkomende gevallen, waar een fistel is ontstaan ten gevolge van de extractie van één element in een overigens gaaf gebit; de sluiting van dergelijke fistels kan n.l. bijzondere moeilijkheden opleveren, indien men niet ten behoeve van de therapie nog een element opzettelijk wil verwijderen.

De voorgaande korte opmerkingen mogen niet den indruk wekken, dat het eindoordeel over deze dissertatie niet gunstig zou zijn. Integendeel, dit blijkbaar met zorg bewerkte proefschrift onderscheidt zich van tal van andere door de degelijke wijze, waarop de schr. zonder noodelooze omhaal zijn onderwerp heeft behandeld. Degenen, die over de inwerking van projectielen op het gezichtsskelet en over verschillende sluitingsmethoden van antrumfistels, kritisch gezift, iets naders wenschen te weten, kunnen met een gerust hart dit proefschrift bestudeeren, met de totstandkoming waarvan Dr. P r a k k e n te dezer plaatse zeker geluk gewenscht mag worden!

E. SANDERS.